הגדה
של
פסח

גניגר - תש"ח

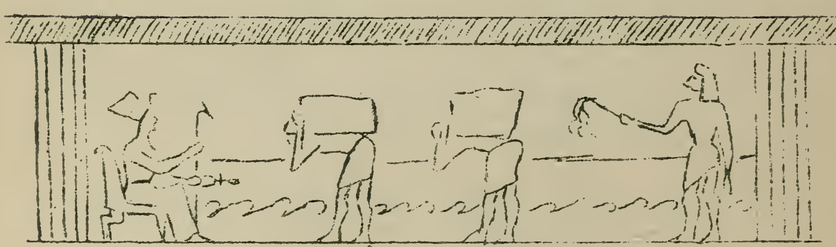

מתחלה עובדי עבודה זרה היו
אבותינו שנאמר:
בעבר הנהר ישבו אבותיכם מעולם תרח אבי אברהם
ואבי נחור ויעבדו אלהים אחרים:

ואקח את אביכם אברהם מעבר הנהר ואולך אותו
בכל ארץ כנען,

וארבה את זרעו ואתן לו את יצחק ואתן ליצחק את
יעקב ואת עשו ואתן לעשו את הר שעיר לרשת אותו

ויעקב ובניו ירדו מצרים.

ויקם מלך חדש על מצרים ויאמר:"הנה עם בני
ישראל רב ועצום ממנו!הבה נתחכמה לו,פן ירבה,
והיה כי תקראנה מלחמה ונוסף גם הוא על שונ-
אינו ונלחם בנו ועלה מן הארץ".

וישימו עליו שרי מסים,למען ענותם בסבלותם
ויבן ערי מסכנות לפרעה,את פתם ורעמסס.

ויעבידו מצרים את בני ישראל בפרך וימררו את
חייהם בעבודה קשה בחומר ובלבנים ובכל עבודה
קשה.

ויאמר פרעה לכל המילדות העבריות ויצו
לכל עמו לאמר:"כל הבן הילוד - היאורה תשליכוהו".

ויצו פרעה את הנוגשים בעם
ואת השוטרין לאמר:

לא תוסיפו לתת תבן לעם ללבן לבנים כתמול שלשום
הם ילכו וקוששו להן תבן. ואת מתכונת הלבנים אשר
הם עושים תמול שלשום תשימו עליהם, לא תגרעו ממנו
כי נרפים הם: תכבד העבודה על האנשים ויעשו בה.

היו ישראל מקוששים את הקש במדבר ורומ-
סים בחומר; רחל בת בנו של שותלח היתה הרה
ללדת ורמסה בחומר עם בעלה, ויצא הולד ממעיה
ויתערב בתוך המלבן, וירד מיכאל והעלנו לפני
כסא הכבוד.
אותו לילה נגזר גזר דין על המצרים.

ויהי בימים הרבים ההם, וימת מלך מצרים
ויאנחו בני ישראל מן העבודה ויזעקו
ותעל שועתם אל אלקים מן העבודה
וישמע אלהים את נאקתם.

ו י א מ ר: ועתה הנה צעקת בני ישראל באה אלי
וגם ראיתי את הלחץ אשר מצרים לח-
צים אותם.

ו ע ת ה: פקד פקדתי אתכם ואת העשוי לכם במצרים
ואמר אעלה אתכם מעני מצרים.

משה היה רועה את צאן יתרו וינהג את הצאן אחר המדבר.
בחנו הקדוש ברוך הוא למשה בצאן - אמרו רבותינו:
כשהיה משה רבנו רועה צאנו של יתרו במדבר ברח ממנו
גדי ורץ אחריו עד שהגיע לחסות. נזדמנה לו ברכה של
מים ועמד הגדי לשתות. כיון שהגיע משה אצלו, אמר:"אני
לא הייתי יודע שרץ היית מפני צמא, עיף אתה".
הרכיבו על כתפו והיה מהלך. אמר הקדוש ברוך הוא:"יש
לך רחמים לנהוג צאנו של בשר ודם כך - חייך, אתה תר-
עה צאני ישראל".

והאלהים ידבר - ואליו ידבר:"לך, שוב מצרימה וע-
שית לי עם" - הידעת איך יעשה עם? - את האובדים
ואת האמללים תקרא אליך, את כל אשר יאנחו מן העבודה
ומרוב פרך ואשר יענו תחת יד נוגשים ופקידים ואין
להם בלתי אם לב ובלב הזה - מעט רגש. ודברת אליהם
והוצאתם מבית עבדים וגאלתם ונתת להם חוקים ומשפטים
ועשית אותם לעם.

לך, בא מצרימה, ובאת אל הנענים והאמללים, אל כל
הנאנחים והנדכאים ואמרת אליהם כי עבדים הם והם ל א
יבינו; ואמרת אליהם כי אמללים הם - והם לא ידעו; כי
גדול עניים וגדולים מכאוביהם ונורא לחצם - והם לא
יאמינו.

ופקחת עיניהם בחוזק יד על כל לחצם ועל כל ענים -
וגאלת אותם.

ועם רב ימשך אחריך מקרב אחיך אשר לא ידעת ואשר
יע ומר להם;

והיית לאב המון אדם ולראש שבטיו ועשית מן
התולעים - א ד ם, ומן האדם - ע ם ומעפרות
חול - אֶ ר ץ ! - - -

פתום ורעמסס תחלופנה והפירמידים יפלו
והאובליסקים יתמוטטו והספינקסים לא יהיו
עוד - והעם הזה יעמוד. כי לא יתם עם האומללים
מעל פני האדמה ככל ימי השמים על פני האדמה.

כמה שנאמר

במתי מעט, בשבעים נפש, ירדו אבותיך מצרימה
ועתה שמך אלהים ככוכבי השמים לרוב, והיה
שם לגוי גדול, מלמד שהיו מצוינים שמה,
כמה שנאמר:
ובני ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצמו במאד
מאד ותמלא הארץ אותם.

ורב כמה שנאמר:
רבבה כצמח השדה נתתיך ותרבי ותגדלי ותבואי
בעדי עדיים ואעבור עליך ואראך מתבוססת
בדמיך, ואומר לך:
ב ד מ י י ך ח י י .

אתה העולה בצעדים כבדי-אלם?
- ס ר י ד .
אחד נשארתי ביום הרג רב
מאב ואם, מאחים ואחיות,
עלי רחמה חבית ריקה בזוית-חצר,
מי עולה פה וצועד בדמיה?

- אחד אשר נפל, אחד אשר נשמט
מן התליה - - -

בחיק מסדה אכבש עתה ראשי
פתחי מסדה שעריך ואבאה הפליט!
היה חוג-הארץ עניבת-תליה לצוארי
ומרחבה - לכף-תלין
הסוגרת עלי בחנק כל אצבעות-דרכיה
והנני כלי לפניך הפליט:
בחיקי צוה-מדוים הפשיל ראש שחוט
ודמיו בדמי נגעו--- אלהי ישראל
בצלם האדם שלי צפרני-כפירה חדות
עוית חותו וקעקע מסטמה לכל[illegible], לכל...
במחי דגלי-דם מתנפנפים לסערת חוידות
ולשונות אוטא-דא-פי צורבות ילוקו הצעי
ועל הכל: תהו, תהו, תהו -
לבריחי שעריך את כלי אצמיד:
פתחים, מסדה, ואבאה הפליט!

- - -

ומי שנדד, התחמק חדשים ושנים
בערי השואה המחפש ובולש
התחמק וברח ונמלט
בשביל צר, בין תהום מימין ומשמאל,
ברח בין פחים ומארב,
בין חרבות השואה והציר
צירנה - צירנה.
בשבילי העולם הבוער, במבול תוהו ובוהו
מתחמקים יחידים פה ושם
זוחלים על גחונם לתבה - צירנה,
ועמהם אלהים
ומסביב פה ושם
באחרוני המטפסים שלא נכשלו בדרכם,
שלא נפלו עיפים,
שלא נרצחו בידי מפגיעים,
אחרוני שרידים שהגיעו לפסגת ההר.
מטפסים ועולים,
יחידים, פליטי המבול,
מסרכים עיפים ופצועים
שותתי דם, מגדלי שער פרא,
רזי-פנים, משחרים מסער וצרות ויגון,
בסחבות קרועות ובלואות,
מכסות אבק ורפש
מושכים בשרידי כוחותיהם
את רגליהם העיפות
אל פסגת ההר - צירנה.

ובראש מחנה הקבצנים הלז, שרידי האמה,
הולך האלהים
בסער וקצף, בדם ואש,
וארץ תחתיו רועדת
ושמים בוערים מעליו.

ובציון הורמו הדגלים
ובציון הכחילו שמים
ובציון עלתה השמש
כלפיד שהודם לעולם.

*

הנף את הדגל - אל על.
הירא - יצא,
והמהסס אל יכנס כלל!

יהיה פה יום התוכים גדול
וקרב,
ומאשר יגורנו יפל כה רב ...

ומי יגאל?
מי שבוחל במשענת וחל,
זה שצועד ואיננו שואל,
ואיננו שואל ...

*

מי זה הצועד בהרים ונעלם מעין כל?
והוא חלק הוי-מן-החי בעתיד בהרים
וריחו מנופי-אחרי-גשם ושרף יערים;
בימינו לו יאסוף,שבו לקט עפרות הנופים;
מצפון ודרום,ממזרח ומערב הירדן,חול חופים
ובשמאלו פח המים,בו אסף כל מים
מים וימות ועניי נחלים ודכיי נהרים

ואף ממעין השלוח השוקק במורד ירושלים -
זה לא יהי מלך ולא הנשיא בעמי פה;
אבל הוא יהיה הגואל לדמי ודמעי פה;
עוקר הר עיבל,מקים דביר,ומרוצץ אל ספו
קדקד פתנים,ויפתח ביר טמא בשדה סלע
ויתנהו לשכב בחמה לספג טל,גשמים ולהדשא ממילא.

אשרי לב הדופק לצועד בהרי ארץ אלה.

*

היוצאים עם כלים למלחמת עמם
אוהבים חייהם פי כמה וכמה
מאלה שאינם יוצאים בחרבם
והם שמחים בשחרם ונוגים בערבם ...

ומחממת סיקרים חייהם ללוחמים,
הם יוצאים להקריב חייהם לעמם
את היקר מיקר הם נותנים ... אין בלתו;
זה דמם - -

כל לוחם איש-חדוה הוא.אף אם בגד דהה לו
ונעליו רפוטות,הוא נכון להוד זמן,
כי לשם כך סלף חרב מנדן ...

נזון לא מפת הוא,גדל לא מיין,
אבל מזיו מעט בגלל ירושלים.
אדנותו בגופו.לא יעמד על ברכים.
בבואת דוד לו בבבת העין - -

כזה ישראל הקדמון בימי כנען.
כזה ישראל הצעיר בִימי לען.

*

אי-שם על גבולות המדבר
חונים חיילי ישראל.
הלילה מתוח וזר,
הלב מתכוץ ושואל:

הנראו משואות על ההר?
הקרא השופר הגואל?
ההקיץ מסביב המחר
לעולם אביר-עני וילל?

שואג האריה במיצר,
התן מתהפך וקובל,
אי שם על גבולות המדבר
הלב מתכוץ ושואל:

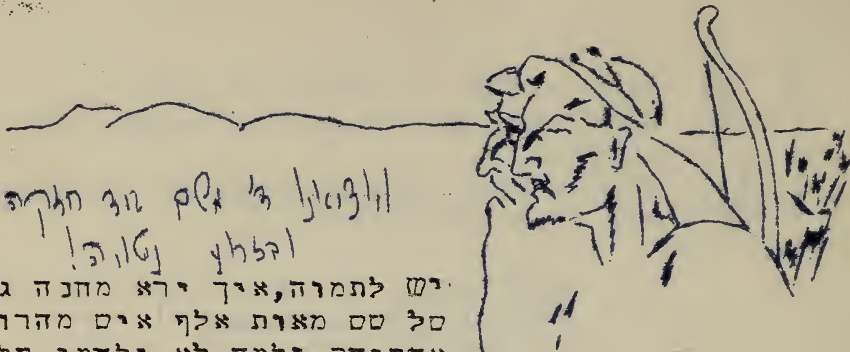
החזרו מגלות,מנכר
האחים הפזורים בתבל?
השדות לא נזרעו זה מכבר,
הנמים בידים האל?

הלילה מתוח וזר.
הלב מתכווץ וסואל.
אי שם על גבולות המדבר
חונכים חילי יסראל.

טוב לחיות עם המות בעינים.
טוב לדעת:- כל רגע - האחרון.
אנחנו בונים את ירוסלים
כעולים לגרדם.

טוב לחזות הדורות סיבואו
טוב להוסיט לרחוקים את היד.
להם הכתיב סדרכנו בתוהו
יחד כלנו בדד!

נסיר לעומדים איתנים על ההרס,
נסיר ללוחמים באין מגן לחזה.
נסיר ללפיד הסוקע לחרס, -
כי יעל מעבר מזה.

ישׁ לתמוה, איך ירא מחנה גדול סל סס מאות אלף איס מהרדפים אתריהם. ולמה לא ילחמו על בפסם ועל בניהם. התסובה:

כי המצרים אדונים היו לישראל וזה הדור היוצא ממצרים למד מנעוריו לסבול עול מצרים ונפסו ספלה ואיך יוכל עתה להלחם עם אדוניו. והיו ישראל נרפים ואינם מלומדים מלחמה, הלא תראה כי עמלק בא בעם מועט ולולי תפלת מסה היה חולס על ישראל.

והשם לבדו סהוא עוסה גדולות ולו נתכנו עלילות סבב סמתו כל העם היוצא ממצרים, הזכרים, כי אין בהם כח להלחם בכנענים, עד סקם דור אחר – דור המדבר, סלא ראו גלות והיתה להם נפס גבוהה.

פתע פתאום יתנער דור עזוז וגבור, דור גבור
מלחמה; ועיניהם ברקים ופניהם להבים – וידיהם
לחרבות! והרעימו אדירים בקולם, קול ססים רבבה,
הם קוראים: אנחנו גבורים!
דור אחרון לסעבוד וראסון לגאולה אנחנו, ידנו
לבדה, ידנו החזקה את כבד העול מעל צוארנו פרקה.
גם עתה – אם סגר עלינו מדברו אל נקם, כמעט נגע
בנו סיר עזוז ומדי – ונקם!
על אף הסמים ותמתם – הננו ועלינו – בסערה!
הננו ועלינו! ואם אסף האל מעמנו את ידיו
וארונו ממקומו לא ימוס – נעל איפוא בלעדיו!
האזינו! הסערה גם היא קוראת לנו "ההיבו"!
לחרבות! לרמחים! יתפרקו ההרים, יסתברו הגבעות
הננו ועלינו: ה ר ה ! – – –

"ויהפך לבב פרעה ועבדיו – – – ויאמרו מה זאת
עסינו"
וירדפו מצרים אחריהם ויסיגום חונים על הים.

ויראו מאד ויצעקו - ויאמרו אל מסה:
המבלי אין קברים במצרים לקחתנו למות במדב
במדבר.

ויאמר מסה:אל תראו,התיצבו וראו את יסועת ד׳
אסר יעסה לכם היום.

שפוך חמתך על הגויים אשר לא ידעוך
ועל ממלכות אשר בשמך לא קראו
כי אבל את יעקב ואת נוהו השמו
שפך עליהם זעמך וחרון אפך ישיגם
תרדוף באף
ותשמידם מתחת שמי ד׳.

אתה סעה בקסו מלאכי הסרת לומר סירה
לפני הקדוס ברוך הוא;אמר להם
הקדוס ברוך הוא - מעסי ידי טובעים
בים ואתם אומרים סירה.

ויאמר אל מסה:דבר אל בני יסראל ויסעו -
אמר ר׳אליעזר,אמר לו הקב״ה למסה:
עת לקצר ועת להאריך,בני סרויים
בצער והים סוגר והאויב רודף ואתה
עומד ומרבה בתפלה -

דבר אל בני ישראל ויסעו!

דרש ר' יוסי הגלילי
בשעה שעלו ישראל
מן הים נתנו עיניהם
לומר שירה:

בצאת ישראל ממצרים
בית יעקב מעם לעז
היתה יהודה לקדשו
ישראל ממשלותיו

הים ראה וינס
הירדן יסב לאחור
ההרים רקדו כאילים
גבעות כבני צאן.

מה לך הים כי תנוס
הירדן תסוב לאחור
ההרים תרקדו כאילים
גבעות כבני צאן.

מלפני אדון חולי ארץ
מלפני אלוה יעקב
ההפכי הצור אגם מים
חלמיש למעינו מים.

לפיכך

אנחנו חייבים להודות,
להלל, לשבח, לפאר, לרומם
להדר, לנצח, לברך, לעלה
ולקלס למי שעשה לאבותינו
ולנו את כל הנסים האלה,
הוציאנו: - מעבדות - לחרות,
מיגון - לשמחה, מאבל - ליום טוב
ומאפלה לאור גדול ומשעבוד לגאולה.

ונאמר לפניו שירה חדשה:

הללויה!
בצלצלי שמע, בצלצלי תרועה
כל הנשמה תברך יה
הללויה!

ים ליבשה נהפכו מצולים
שירה חדשה שבחו גאולים
דגלי כן נרים על הנשארים
ותלקט בפזרים כמלקט שבלים
ישוב שנית לקודשה
ואל תוסיף לגרשה
תעלה אור שמשה
ונסו צללים.

והיא

שעמדה לאבותינו ולנו
שלא אחד בלבד
עמד עלינו לכלותינו

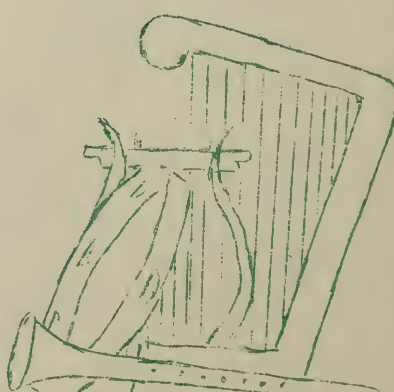
א ל א

שבכל דור ודור

עומדים עלינו לכלותנו

והקדוש ברוך הוא

מצילנו מידם.

וידבר ד׳ אל משה:
וארא אל אברהם יצחק ויעקב וגם
הקימותי את בריתי אתם לתת להם
את ארץ כנען, את ארץ מגוריהם
אשר גרו בה,
לכן אמר לבני ישראל:
והוצאתי אתכם מסבלות מצרים
והצלתי אתכם מעבודתם וגאלתי
אתכם בזרוע נטויה ובשפטים
גדולים ולקחתי אתכם לי לעם
והבאתי אתכם אל הארץ אשר נשא-
תי ידי לתת אותה -
לאברהם ליצחק ליעקב.

כי תבואו אל הארץ אשר אני
נותן לכם וקצרתם את קצירה
והבאתם את עומר
ראשית קצירכם.

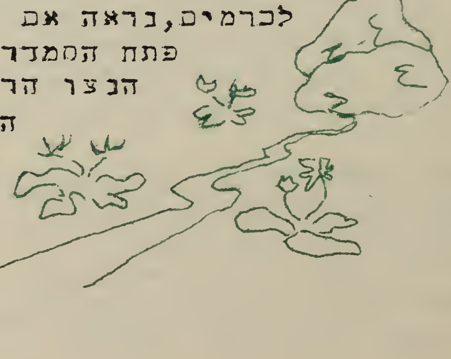

ובקצרכם את קציר ארצכם
לא תכלה את פאת שדך בקצרך ולקט
קצירך לא תלקט. לעני לגר תעזוב אותם.

ונתתי גשמיכם בעתם ונתנה הארץ יבולה
ועץ השדה יתן פריו.
והשיג לכם דיש את בציר ובציר ישיג את
זרע ואכלתם לחמכם לשבע וישבתם לבטח
בארצכם ונתתי שלום בארץ.

כי הנה הסתיו עבר, הגשם חלף הלך לו, עת הזמיר הגיע
וקול התור נשמע בארצנו

התאנה חנטה פגיה והגפנים סמדר נתנו ריח.
לכה דודי, נצא השדה, נלינה בכפרים, נשכימה
לכרמים, נראה אם פרחה הגפן,
פתח הסמדר –
הנצו הרמונים –
הדודאים נתנו ריח
ועל פתחינו כל מגדים
חדשים –
וגם ישנים – – –

הנה ימים באים ונגש חורש בקוצר ודורך ענבים
במשך הזרע והטיפו ההרים עסים וכל הגבעות
תתמוגגנה; ושבתי את שבות עמי ישראל ובנו
ערים נשמות וישבו ונטעו כרמים ושתו את
יינם ועשו גנות ואכלו את פריהם; ונטעתים
על אדמתם ולא ינתשו עוד מעל אדמתם ---

...והארץ תשקט. עין שמים אודמת
תעמעם לאטה
על גבולות עשנים.
ואמה תעמד - קרועת לב אך נושמת ... -
לקבל את הנס
האחד אין שני ...

היא לטקס תכון, היא תקום למול סהר
ועמדה, טרם יום, עוטה חג ואימה.
- - - אז מנגד יצאו
נערה ונער
ואט אט יצעדו הם אל מול האמה.

לובשי חל וחגור, וכבדי נעלים,
בנתיב יעלו הם
הלוך והחרש.
לא החליפו בגדם, לא מחו עוד במים
את עקבות יום הפרך וליל קו-האש.

עיפים עד בלי קץ, נזירים ממרגוע,
ונוטפים טללי נעורים עבריים - - -
דם השניב יגשו, ועמדו לבלי נוע.
ואין אות אם חיים הם או אם ירויים.

אז תשאל האמה, שטופת דמע וקסם,
ואמרה: מי אתם? והשנים, שוקטים,
יענו לה: אנחנו מגש הכסף
שעליו לך נתנה מדינת היהודים.
כך יאמרו ונפלו לרגלה עוטפי-צל.
והשאר יספר בתולדות ישראל.

תפלה למערכות

חזקנו הפעם ואמצנו,ואל תתננו לבכות
אל תפארת בחורים ומחמל העלמות,
אשר אמרנו המה יראו בנחמות –
ועתה הנה בלעתם האדמה הזאת...
והיא תובעת עוד...
הפוך לבנו לאבן,שלא יך ולא ירך,
בנסוע דגלנו על דמם אשר יפך,
וכל אחת מהם אחות לנו,וכל אחד מהם אח
וידיד לא נשכח...
– – – הקף גדודינו עמוד ענן ועמוד של אש,
בעמדם במערכה מול צר ומיאש –
סמך לקדש ...
עבור הבצורים ופקוד המשמרות
מדן ועד הנגב ובירדן המעברות,
האר בחשכה לעיניהם התרות,
השב הבל פיך על אצבעותיהם הקרות –
ולמד ידיהם לירות ...
חזר על עריהם וכפריהם,ושב
אל ערש כל תינוק בחלומו הערב
– אמו הפצועים תחבוש במאסף
אביו בדרכים נאבק עם האורב –
והוא יחידי לנפשו יעזב ...
רנן לו וחנן לו ושנן לו היטב
על נצח מפעלנו שלא יכזב
ועל נר התמיד אשר יהבהב באפל כל לב ...
צר
נצחון לצבאו הנאדר בגבורות
של עם לא יכלו לו ברזל ומדורות,
גדור פרצותיו ולכד הסורות.
אילהו וחסלהו ושגבהו על אויביו,
ותקפם והדפם ורדפם – ושב
אל סדו ואל נירו ואל הפרי הנכסף –

אבינו,אב
ישראל בקרב!

קרב יום אשר הוא לא יום ולא לילה
ום הודע כי לך היום אף לך הלילה
שומרים הפקד לעירך כל היום הלילה
תאיר כאור יום חשכת לילה.

ואולם כשאנו קמים מעפר
ונושאים את כפינו רכות-מתיבלות

ועושים עבודה בשדה ובכרם,
בבית, ברפת, בלול, בגדר,

ושרים המשור, הטרקטור, הקומביין,
ומכים המכוש, הפטיש, המעדר -

מתעורר לקראתם ההד במגרפה
ועונה כנגדם בקולו העשיר

כביום שענה לכהן על דוכן,
ללויים השרים ונוגנים בכלי שיר;

וקולות שעלו בודדים ודלים -
מתגברים, מתחברים ועולים ברמה,

ועונה כנגדם גם הים בדכיו,
ונשכח נשורו של גלגל החמה

ועוברה השירה את גדות הירדן
וגוברה על רוחות הלבנון בסופה,

ושואג האריה במדבר יהודה ואשרי הזוכה לעורר את הה
ופורשה היונה הכנף למעופה ואשרי הזוכה לעורר הקול

ועונים לקראתם השמים, הארץ ואשרי הבוכה בתמים ומר
ורנים כנגדם כוכבים, מזלות גם לקנ'ע הלב בפתחו של
עולם

הוא יזכה וישמע את ההד וקולו
וישמע גם את אלף הזמר כלם.

ברוך אסר גאלנו וגאל את אבותינו
ממצרים והגיענו ללילה הזה
לאכל בו מצה ומרור כן
יגיענו למועדים ולרגלים
אחרים סמחים בבנין עירך
וססים בעבודתך.

ברוך על הגפן ועל פרי הגפן ועל
ת[illegible] הסדה ועל ארץ חמדה
ט[illegible] ורחבה סרצית והנחלת
לאבותינו לאכול מפריה
ולסבוע מטובה.

הודו לד' כי טוב ד'
כי לעולם חסדו
הללויה!

נרצה

סדור פסח, כאסר זכינו לסדר
אותו כן נזכה לעסותו, קרב יום
ויעלו פדויים לציון
ברנה.

מקורות:

הגדה של פסח
הנ״ך
ספר האגדה
והאלהים ידבר
סיני - פריסמן
ומי אתה העולה
מסדה - למדן
ומי שנדד
ממעמקים - מ.בוסאק(דבר,תכ״ז)
הנף את הדגל - ס.סלום
מי זה צועד - א.צ.גרינברג
היוצאים עם כלים - "
אי-שם על גבולות - ס.סלום
יש לתמוה -
פרוס לסמות לאברהם אבן עזרא
והארץ תשקט
מגש הכסף - נ.אלתרמן
תפלה למערכות - ס.סלום
ואולם כשאנו קמים מעפר
המגרפה - ס.מלצר

הגדי מן ההגדה - נ.אלתרמן

הוא עמד לו בשוק,בין תישים ועזים
ונפנף בזנבו - הקט כזרת.
גדי מבית עניים,גדי בשנים זוזים,
בלי קשוט,בלי ענבל וסרט.

איש לו שם לו לבו,יען איש לא ידע,
לא צורפי הזהב,לא סורקי הצמר,
כי הגדי הלזה - יכנס להגדה
ויהיה גבורו של זמר.

אבל אבא נגש בפנים מאירים
וקנה את הגדי - ולטפהו על מצח ...
זו היתה פתיחתו של אחד השירים
שיהיו מושרים עד נצח.

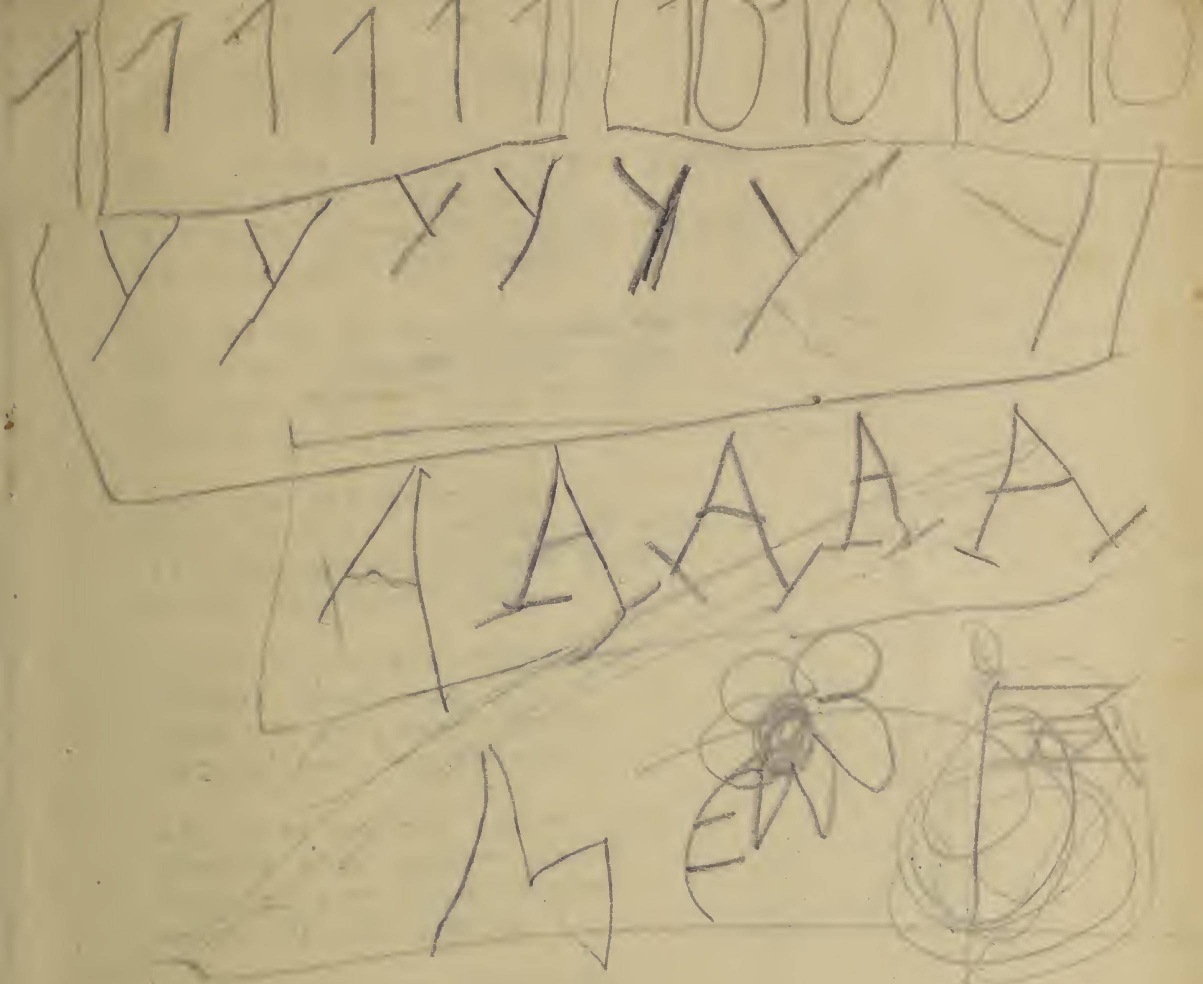
והגדי את יד אבא לקק בלשון
ובחטמו הרטוב נגע בה.
והיה זה אחי,החרוז הראשון
שפסוקו הוא "דזבין אבא".

יום אביב אז היה והרוח רקדה
ונערות צחקו במצמוץ עינים.
ואבא עם גדי נכנסו להגדה
ועמדו להם שם בשנים.

ואותה הגדה כבר מלאה מהמון
נפלאות ומפתים עצומים לגודל.
ולכן הם נצבו על הדף האחרון
חבוקים ודחוקים אל הכתל.

ואותה הגדה כה אמרה אז דומם:
טוב,עמדו לכם,גדי ואבא.
בדפי מהלכים העשן והדם,
על גדולות ונצורות שיחתי נסבה.

אך ידעתי כי ים לא יקרע בבדי
ויש טעם חומות ומדבר להבקיע
אם בסוף הספור
עומדים אבא וגדי
וצופים לתורם שיזרח ויגיע.

1 1 1 1 1 10 10 10 10 10
Y Y Y Y Y Y Y
A A A A A

